

MY KÁŽEME KRISTA

Z P R A V O D A J

Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Liptále

SESTUPUJÍCÍ BŮH

Mezi lidmi je rozšířená představa, že Bůh sedí někde nahoře na obláčku a pozoruje, co se na zemi děje. I v Bibli najdeme místa, která tuto představu mohou podporovat. Hospodin trůní na cherubech, je vyvýšený nad všechny národy (Ž 99). Nikdo na něho nedosáhne, nestáhne ho na zem, byť by si třeba vzal na pomoc raketoplán a další moderní techniku. Nedorozumění spočívá v tom, že Hospodinova nebesa nejsou totožná s kosmickým prostorem. Hospodinova nebesa představují prostor ovládaný spravedlností, pokojem a láskou. A tam nikdo z lidí nedosáhne, protože jsme všichni hříšní. A přitom všichni po těchto nebesích toužíme. „Bůh dal lidem do srdce i touhu po věčnosti, jenže člověk nevystihne začátek ani konec Božího díla (Kaz 3)“. Žádný strom neroste do nebe, žádný člověk nevystoupí na úroveň Boha. Jediná možnost na setkání těch dvou je, že se Bůh rozhodne sestoupit k člověku. Vánoce nám oznamují, že Bůh ve svém Synu už mezi lidmi sestoupil. Kdo čte pozorně Bibli, nemůže věřit představě „obláčkového“ Boha. Už od stvoření světa začíná Boží sestupování k lidem. Bůh sestupuje k Abrahamovi a jeho potomkům, Izraeli. Nejnápadnějším místem jeho sestoupení ve Starém zákoně je hora Sinaj. V hořícím keři tu Bůh

odkrývá Mojžíšovi tajemství svého jména JHVH, Jahve, Hospodin. Bohatost a šíře hebrejského jazyka zde dovoluje mluvit přímo o projektu sestupování Boha. Překlad „Jahve“ větou „jsem, který jsem“ nedostačuje. To jméno skrývá víc: Jsem ten, který je působivě přítomen, ze své vlastní vůle, z vlastního rozhodnutí a slitování. Jsem Bůh, jehož přítomnost nemůžete nijak regulovat. Jsem Bůh, kterého se nezbavíte, nezaplacitelný a přítomný ve své milosrdné svrchovanosti, navzdory tomu, jak se mě pokoušíte dostat do svých pojmů, příhrádek a kategorií, a tak vposledu zneškodnit. (J. Heller). Boží projekt sestupování pak vrcholí sestoupením Ježíše Krista na naši zem. Není třeba zdůrazňovat, že toto sestoupení představuje nevidané Boží snížení. To se konečně děje od počátku světa. Teologové vidí to snížení v trojím. Nejprve v lidském mluvení o Bohu. Bůh sestupuje, abychom ho poznávali a mohli o tom mluvit, ovšem s rizikem, že to budeme dělat zkratkovitě, svévolně, rouhavě. Náznorným příkladem je znevážení vánočního evangelia v současné zkomezionalizované podobě Vánoc. A přece bez upřímných, byť koktavých lidských pokusů vystihnout víru slovy bychom nemohli druhým tajemství Boha vůbec sdělit. Dále se Bůh k lidem snižuje, když se k nim sklání v různých situacích, aby je zachraňoval. Biblické příběhy o tom znovu a znovu mluví a my to můžeme každodenně znovu zakoušet. Konečně se Bůh snižuje v příchodu Ježíše Krista. Tu se ponížil do pachu chléva, dovolil, aby se na něm uskutečnila justiční vražda, dal se popravít mučivým způsobem. Bůh v Kristu sestupuje do naší bídy a smrti. Kdo čte pořádně Bibli, nemůže říct, že Bůh jen z výšky sleduje lidské hemžení. Bůh je s námi; tak zní překlad Kristova prorockého titulu Immanuel. Kdo myslí a věří, ten žasne s Janem Augustou: „Ach, co tebou hnulo, žes tak po nás toužil? Co tě k tomu mělo, abys hříšným sloužil? Jen tvé srdce svaté, milostí k nám vzňaté; chtěls nám bratrem býti a nás k sobě vzítí. Vítej, Králi náš!“ Jak máme odpovědět na zprávu o Božím sestoupení do našeho světa? Opět trojím: Pokusíme se vysvětlit lidem tajemství vyvýšeného a sestupujícího Hospodina. Budeme očekávat na jeho pomáhající přítomnost a přijímat ji s vděčností. Budeme věřit v Ježíše Krista a navzdory moderním trendům ho následovat ve službě, v pokoře a v poslušnosti přikázání lásky. Tam všude se totiž můžeme setkat se živým Bohem a posilovat se naději, že ten sestupující má moc všechny, kdo v něho doufají, vyzdvihnout k sobě. Ježíš se nám stal bratrem, abychom se my mohli stát Božími dětmi a dosáhli na místa v nebesích. Vítej, Králi náš! Amen

jh

Příspěvek bratra faráře Jaroslava Vody k 70. výročí chrámu Páně v Liptále v roce 1977

Při letošním 100. výročí posvěcení našeho chrámu zazněla řada příspěvků z domova i z ciziny. Většinu z nich jste si mohli přečíst v mimořádném čísle sborového časopisu. Nyní vám ještě předkládáme třicet let starou vzpomínku, kterou měl tehdejší leskovecký farář Jaroslav Voda připravenou, ale nakonec ji pro množství jiných řečníků nepřednesl. Tehdy sice ještě netušil, že za několik let bude v tomto kostele neděli co neděli kázat jako liptálský farář. Už tehdy však v něm žil obdiv a úcta k prostým budovatelům chrámu ze Seninky. Však posuďte sami...

Když dnes vzpomínáte na postavení tohoto chrámu a na všechny, kteří se podíleli na jeho budování, chtěl bych připomenout i bratry a sestry ze Seninky, kteří po 160 let patřili k liptálskému sboru. Když byl před 25 lety ustaven leskovecký sbor, neodcházelo se seninským bratřím a sestrami lehce z vašeho sboru.

Rádi chodili po celotýdenní namáhavé práci přes vrch na bohoslužby mezi vás. A nejednomu bylo z toho teskno, že má chodit do leskovecké školy a sedávat v dětských lavicích, když zde, v Liptále, pomáhali stavět veliký a krásný kostel. Dodnes vzpomínají, jak tehdy zapřahali v každém domě koně nebo krávy do svých vozů a jeli do Leskovce, aby nabrali štěrk a vezli ho přes Ústí, Vsetín a Lhotu až sem, do Liptálu. Bývala to cesta na celý den, ale oni se nevymlouvali. Co je k tomu vedlo, že uprostřed namáhavé práce, kterou měli doma a ve svých horách, dovedli tolik času oddělit pro tento chrám? Mnohý člověk se dnes zeptá: Což neměli dost svých povinností doma uprostřed svých početných rodin a na svých polích?! – Jistě měli. A přece bez nucení, ochotně a obětavě přiložili své ruce i srdce k tomuto dílu. Nepokládali je za zbytečné. Byla to pro ně věc zásadní důležitosti: Aby vedle svých příbytků, polí, pastvin a lesů měli i docela jiné místo – místo, kde by se ztišovali, kde by společně zpěvem žalmů chválili Boha a poznávali jeho svrchovanou vůli a neskonalou milost.

Dnes už se pronikavě změnil život. Není už určován nouzí a dřinou. Všechno je rychlejší a náročnější než v dobách, kdy se stavěl tento chrám. A přece i dnes člověk potřebuje chvíle a místo, kde by se zastavil a ztišil a obrátil k Bohu, který je naším počátkem i cílem. To místo není jen zde – ono začíná v lidském srdci, které očekává na promluvení Boží. Naši předkové zbudovali zdi, krovy i vazbu tohoto chrámu – zanechali nám ho jako odkaz a výzvu, abychom naplňovali apoštolské slovo: Vy jste chrám Boha živého.

Když kdysi jezdily ze Seninky vozy se štěrkem a pískem, jezdila jich celá řada. Střídali se všichni. Bylo to pro všechny samozřejmostí, že se zapojili do tohoto společného díla.

V tomto směru nastala v uplynulých 70 letech velká změna: Cesta do chrámu, cesta k Božimu slovu přestala být samozřejmostí. Nevypravuje se na ni nikdo jen proto, že jdou i druzí. Cesta k Bohu se stává něčím výjimečným a vzácným, k čemu se každý osobně rozhoduje. I z té naší Seninky už do dnešních shromáždění přicházejí jedinci a žádné velké houfy. Ale když v každém, kdo přichází, je živá, radostná věrnost, pak smíme mít dobrou naději pro církev a pro její kostely.

Chrám potřebuje mít dobrou oporu v pevných, hlubokých základech – ale zároveň i ve víře a touze těch, kteří do něho přicházejí slavit Boha.

Je naším velkým přáním, aby sám Bůh posiloval a probouzel takovou víru ve vašem liptálském sboru, mezi námi v Senince, Leskovci i Polance a po celé církvi na celém světě.

Hron 2007

Účastníci: Míša Mikulcová, Renča Mikulcová, Pavla Mrnušítková, Tomáš Gerža, Mirka Cedidlová, Jana Hlavatá (Vsetín), Pája Kopecká (Halenkov), Anička Svobodová, br. farář Petr Hudec a sestra farářka Abigail Hudcová a mládež z Prahy – Dejvic.

Letošní prázdniny jsme se jako mládež rozhodli porušit dlouhou, asi dvouletou tradici cykloputáku, a kola jsme odvážně vyměnili za nestabilní laminátové kánoe. Zkontaktovali jsme mládežníky z Prahy, vypůjčili si záchranné vesty a nasedli do vlaku vstříc novému dobrodružství.

Po dlouhé a náročné cestě jsme se konečně dostali do našeho prvního tábořiště. Postavili jsme stany, na ohni uvařili večeři a měli pobožnost, před kterou jsme se seznámili s početnější skupinou pražských mládežníků. Pro nás nezkušené následoval bleskový kurz vodáka.

Druhý den nás auty přepravili o několik kilometrů zpět proti proudu a po vodě jsme se vrátili na tábořiště. Někteří z naší liptálské výpravy už vodu sjížděli, ale většina z nás viděla kánoe poprvé. Po Hronu jsme doputovali do malé vesničky Hronsek, kde nás srdečně přijala paní farářka. Stanovali jsme na zahradě před krásným dřevěným kostelíkem z roku 1775, který byl postaven bez jediného hřebíku.

Abychom dali odpočinout rukám od pádlování, vypravili jsme se na celodenní túru, která už od začátku byla opravdu náročná a když se večer plánoval další výstup, my liptálští jsme se odmítli účastnit. Udělali jsme si „odpočinkový den“, nasekali a uložili dřevo, zalili zahrádku a na večeři uvařili pořádný guláš (první neprášková večeře). Další den jsme podnikli soukromý liptálský výlet na hvězdárnu, která byla k našemu nemilému zjištění zavřená. Ale nám to nevadilo, hvězdárnu nám nahradilo otevřené Tesco, které jsme zahlédli z vyhlídky, a tak jsme sešli z turistické značky, udělali nákup a vyměnili peníze. Hronsek byl naším domovem po tři dny, potom jsme se opět nalodili na loďky a sjeli až do Hronské Dúbravy.

Naším posledním tábořištěm byl Hliník nad Hronem, ovšem my Liptalani jsme už stany nevytahovali, jenom jsme si počkali na večeři, rozloučili se, někteří se slzami v očích, a odjeli vlakem do Žiliny, kde jsme čekali dvě hodiny na další spoj na Vsetín. Byli jsme tak unaveni, že jsme si vytáhli karimatky a spali na zemi v nádražní budově. O čtvrt na dvě v noci jsme vysedli na vsetínském nádraží, kde už byl zajištěn odvoz až do Liptálu.

Celý týden jsme žili v bojových podmínkách, koupali jsme se v Hronu, pro pitnou vodu chodili s kanystry a všechno jídlo připravovali na ohništi.

I když se ze začátku zdálo, že my z dědiny si nemůžeme rozumět s Pražákama, nakonec jsme k sobě našli cestu a za to vděčíme Bohu, který nad námi držel celý týden svou ochrannou ruku. A i když jsme někdy prožívali hodně krušné chvíle, s pokorou jsme se odevzdávali Pánu.

Na závěr bych chtěla poděkovat všem, co se účastnili, bratru farářů za kontakt na jeho bratra a mládežníkům z Prahy, že nás přijali mezi sebe. Pánu Bohu děkuji, že nás opatroval ve zdraví a že jsme mohli prožít nové společenství v jeho jménu.

Anička a spol.

Ze sborového života – kazatelská stanice Lhota

Okolnosti vzniku kazatelské stanice sboru Liptál ve Lhotě u Vsetína popisuje bratr Jan Volčík, donedávna, pokud mu zdraví dovovalo, pravidelný účastník nešporů:

„Převážná část občanů Lhoty byli evangelíci a patřili do liptálského sboru, několik rodin však po roce 1918, po sloučení reformované a luterské větve v Českobratrskou církev evangelickou, bylo zapsáno v Dolním sboru ČCE na Vsetíně. Ve Lhotě nebyl hřbitov a většina předků je pochována na liptálském hřbitově. Pamětníci ještě doby předválečné i doby II. světové války vzpomínají na nedělní školu pro děti, která se konala za vedení obětavých sester na různých místech po domech. To vše však muselo skončit s příchodem režimu, který náboženskému životu naprosto nepřál. V sedmdesátých letech byla obec začleněna do svazku s městem Vsetín, v roce 1988 se ujal práce ve sboru br. farář Jaroslav Voda, předtím farář v Leskovci.

Rok 1989 znamenal pro církev obnovení svobody a uvažovalo se také o možnosti konání služeb Božích ve Lhotě. S vedením vsetínské radnice dojednala zapůjčení místnosti v budově bývalého národního výboru sestra Vlasta Vráblíková a dne 23. června 1991 zde sloužil br. farář Jar. Voda první bohoslužbu. Účast byla 48 sester a bratří a bylo dohodnuto konání služeb Božích každou čtvrtou neděli v měsíci ve 14 hodin. V roce 1992 byla průměrná účast na těchto službách Božích 35, převážně sester.

Po osamostatnění obce zastupitelstvo schválilo propůjčení místnosti na obecním úřadě, a to i po pozdějším přemístění knihovny. Nešpory, jak jsme si zvykli říkat, konáme pravidelně, slouží nám po odchodu br. far. Vody br. far. Hudec, případně během jeho nepřítomnosti farář z jiného sboru. Jsou vedeny záznamy o sbírkách i o počtu účastníků. Z výnosu sbírek podle možnosti přispíváme prostřednictvím našeho liptálského sboru do celocírkevních sbírek i na sborové potřeby.“

Jednu neděli v měsíci si užívám obou sborových společenství, tj. dopoledne bohoslužby v Liptále a odpoledne nešporu ve Lhotě. Tam se setkávám se sestrami presbyterkami Anežkou Halouzkovou a Hanou Volčíkovou, a tak snad vytváříme spojení mezi samotným sborem a jeho odloučenou součástí.

Mrzí mě malý zájem liptálského sboru o svoji kazatelskou stanici, když vidím, jak shromáždění ve Lhotě vřele zajímá dění v Liptále i v církvi a jak se z kazatelské stanice podle možností ze sbírek obětavě podporují sborové, seniorátní i celocírkevní akce a myslí se též na pomoc potřebným. Stačí si projít záznamy a podívat se, kam jdou, kromě každoroční úhrady nájmu za místnost, výnosy sbírek. V prvních letech to třeba byly příspěvky na vánoční nadílku dětem v Liptále, na přístavbu

sborového domu se dal v roce 1995 dokonce celoroční výnos, věnovaly se prostředky na zahraniční sbory, na postižené povodněmi to byla v roce 2002 větší část celoroční sbírky, stejně jako v roce 2005 dar pro Asii zasaženou zemětřesením a též letos na pomoc rodině Valchářových.

Scházíme se stále čtvrtou nedělí v měsíci ve 14 hodin v knihovně Obecního úřadu ve Lhotě. O praktické věci (klíče, odemknout, přitopit, zamknout) pečují obětavě manželé Volčíkovi. Být mezi knížkami je příjemné a pracovní stůl s počítačem se obratem změní ve stůl Páně, když na něj bratr farář položí svoje klávesy a hlavně Bibli. O květiny do vázy se také někdo postará a též každé narozeniny se vzpomenou.

Atmosféru společenství, v němž se pravidelná účast po prvních letech trvale ustálila na počtu 16 – 17 (o Velkém pátku a o Vánocích, kdy je vysluhována sv. večeře Páně, nás bývá o několik víc) asi nejlépe vystihuje píseň č. 701 z Dodatku – s překrásnou melodií J. S. Bacha – kterou zpíváme častěji. Přečtěte si její slova, zazpívejte (nebo též přehrajte, můžete-li), podívejte se na obě foto z letošního června a věřím, že pocítíte totéž, co prožíváme ve Lhotě při nešporech. A přijďte někdy, bez ohledu, do které generace právě patříte, mezi nás!

M. Mikulaščíková, s přispěním bratra Jana Volčíka

Ze schůzí staršovstva

Tento mimořádný rok, kdy sbor oslavoval 100. výročí zbudování chrámu, od počátku poznamenal práci nově zvoleného staršovstva, které se po volbě ujalo v dubnu své práce. Mimo pravidelných schůzí, konaných obvykle první nedělí v měsíci, se staršovstvo scházelo též k mimořádným poradám ve vazbě na práci přípravného výboru pro uspořádání slavnosti dne 1.7.2007. Bylo toho nemálo a celý přípravný výbor (složený nejen z presbyterů), který moudře ustavilo předchozí staršovstvo, si zaslouží poděkování za své úsilí.

Týdny prázdnin a dovolených byly klidnější jen zdánlivě, přinášely nové podněty a potřeby, a tak schůze, které snad s podzimem dostaly znovu svůj pravidelný rámec, jsou pokaždé naplněny debatami o dalších úkolech a záměrech. K nim jsou přijímána rozhodnutí, o kterých chceme touto cestou celý sbor pravidelně informovat. Budeme vám vděční za jakékoliv náměty, které prospějí sboru a životu v něm. Každý, kdo se na jejich uskutečňování bude chtít podílet, je srdečně vítán!

Dne 9. září 2007 staršovstvo:

- přijalo s uspokojením finanční zprávu ses. účetní ing. Gřešákové o vyrovnané bilanci nákladů a výnosů v souvislosti a uspořádáním slavnosti;
- kooptovalo do hospodářské komise (J. Hudec, T. Němeček, Zd. Vaculík, K. Gerža – Li 12, K. Vaculík, K. Gerža – Lhota, J. Gerža) ses. Marcelu Daňovou;
- jednalo o zhotovení nápisu na fasádě fary (označení sboru);
- zabývalo se sborovým programem adventního a vánočního období;
- pověřilo br. faráře, aby podle vlastního uvážení sjednával služby přímělných modliteb mezi členy sboru.

Dne 7. října 2007 staršovstvo:

- rozhodlo o pokračování prodeje jubilejní pohlednice samoobslužným způsobem v době před- a po bohoslužbách;
- schválilo inventarizační komisi (K. Gerža, Li 12 a K. Gerža, Lhota) ustavenou statutárními zástupci sboru a nařídilo provedení inventury sborového majetku k 30.11.;
- pověřilo provedením inventury pokladny ses. B. Vaculíkovou a ses. M. Daňovou;
- zrušilo rozhodnutí z 5.12.2004 a pověřilo zpracováním sborové kartotéky do elektronické podoby ses. V. Halovou a ses. E. Vaculíkovou;

- rozhodlo v tajném hlasování, že sbor ČCE v Liptále budou na 26. konventu Východomoravského seniorátu zastupovat kromě faráře (který je virilním členem) presbyteři v pořadí: Tomáš Němeček, Zdeněk Vaculík, Marcela Daňová, Miroslav Vaculík, Karel Gerža (Lh 152), Anežka Halouzková (tři posledně jmenovaní jsou náhradníky);
- podalo návrhy k volbě seniora VMS, jeho náměstka a náhradníků v seniorátním výboru;
- vyhovělo návrhu hospodářské komise na odprodej staré sekačky a na zakoupení nového stroje;
- rozhodlo o provedení rekonstrukce části systému ÚT fary;
- jednalo o závadě v pohonu malého zvonu;
- vyslovilo souhlas se zpracováním projektu na rekonstrukci elektroinstalace v kostele;
- upřesnilo a schválilo sborový program v adventním a vánočním období;
- zamítlo návrh faráře na stanovení a zveřejnění úředních hodin na faře;
- rozhodlo o výměně zámků ve vstupu do fary a určilo oprávněné osoby, kterým budou klíče předány.

Dne 4. listopadu 2007 staršovstvo:

- nařídilo vyhlásit celocírkevní sbírku na JTD (která byla vykonána 18.11. a vynesla v našem sboru 1725,- Kč);
- rozhodlo o vykonání sbírky o 1. adventní neděli na potřeby českého sboru ve Velikom Središti (Srbsko);
- rozhodlo o zaslání částky 1000,- Kč České biblické společnosti na projekt „Bible pro Argentinu“;
- rozhodlo o vytvoření webových stránek sboru a jejich zveřejnění na Evangnetu;
- projednalo hospodářské záležitosti (byla vyřešena závada v pohonu malého zvonu, opraveno topení, opravena kuchyňka);
- vzalo na vědomí rezignaci br. K. Gerži na funkci sbormistra a diskutovalo o řešení;
- uložilo redakční radě sborového časopisu, aby připravila pro adventní období vydání 9. čísla.

Na 1. zasedání 26. konventu Východomoravského seniorátu 17.11. 2007 byli zvoleni na období 2007 – 2013 noví představitelé seniorátu. Seniozem se stal Jan Krupa, farář ve Val. Meziříčí, jeho náměstkem Petr Pivoňka, farář ve Zlíně, první náhradníci Radmila Včelná, farářka v Jasenné, druhým náhradníkem Pavel Šebesta, farář v Kateřinících. Novému seniorátnímu výboru vyprošujeme pro jeho rozhodování hojnost darů Ducha svatého a každému z jeho členů zdraví a sílu v nelehké službě.

Ze zápisů vybrala M. Mikulaščíková

Zapsáno do sborových matrik od 1.1. do 25.11.2007

Sňatky: 15.9. Petr Cedidla a Štěpánka Bořutová
29.9. Martin Škrobánek a Pavlína Cedidlové
6.10. MUDr. Martin Dostál a Lucie Fenclová
(konal se v Brně)

Křty: 28.1. Miroslav Malčík
18.2. Jiří Mikulec
15.4. Elena Škrobánková
29.4. Sára Bařinová, Lucie Maštaliřová
20.5. Aneta Hrtáňová, Vsetín
24.6. Jakub Machala
30.9. Anna Řezníčková

Úmrtí: 3.1. Ludmila Vaculíková
8.1. Liduše Tkadlecová
27.1. Anežka Obrodovská
28.2. Jan Vaculík, č. p. 44
19.4. Jindřiška Šilhavá, Vsetín
16.7. Josef Matějů
26.7. Jindřiška Weberová, Ústí

Vydal pro vnitřní potřebu: Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Liptále
756 31 Liptál 8; tel.: 571438034, 732733158
e-mail: janhudec@tiscali.cz
č. účtu: 111220858/300
Redakce: Jan Hudec, Roman Vaculík, Milena Mikulaščíková

Anketa – adventní věnec v našem kostele?

Po roce 1989 se u nás rychle rozšířil adventní věnec – kruh spletený z chvojí se čtyřmi svíčkami. Na 1. adventní neděli se rozsvěcí první svíčka, o dalších nedělích vždy jedna navíc a konečně na 4. adventní neděli září všechny čtyři svíčky. Přibývajícím světlem symbolizuje přibližující se advent – příchod Ježíše Krista, jenž je světlo světa. Rozsvěcovat v adventu postupně svíčky napadlo evangelického faráře Johanna Heinricha Wicherna při ranních bohoslužbách pro chlapce z hamburských ulic. Začátkem prosince v roce 1839 pověsili kluci pod lampu dřevěný kruh, ozdobili ho jedlovými větvemi a každý den rozsvítili jednu svíčku – v neděli velkou, ve všední dny malou. Na Štědrý den tak hořelo na věnci devatenáct malých svíček a čtyři velké. Tento zvyk se rychle rozšířil a byl vždy spojen i se sbírkou na chudé. Adventní věnec svítí v předvánoční době také ve většině sborů naší církve a symbolicky připomíná blížící se Vánoce.

Náš liptálský sbor patří mezi sbory tradičnější, a tak zatím adventní věnec při našich bohoslužbách nemáme. Velikonoční svíce darovaná před několika lety sborem v Beilen se v Liptále neujala. Důvodem je nepochybně spojování svíce s kdysi nepřátelským katolictvím. Toleranční evangelíci zásadně odmítali vše, co katolictvím jen zavánělo, také svíčkami. Naše mladší generace však už tyto pocity nesdílí a někteří po zavedení adventního věnce při bohoslužbách volají. Zeptal jsem se proto starších, jaký mají na věc názor. Odpovědi nebyly jednoznačné. „Zeptejme se členů sboru a uvidíme!“, navrhl kdosi a ostatní tuto myšlenku podpořili.

Z pověření staršovstva Vám tedy, sestry a bratři v Liptále a ve Lhotě, kladu níže uvedené otázky. Označte prosím křížkem odpověď, která odpovídá Vašemu názoru, odstříhnete a vhodíte lístek do označené schránky v kostele nebo ve sborovém domě. Těšíme se na Vaše odpovědi, nejlépe do příští schůze staršovstva 6. ledna 2008. Výsledek ankety ohlásíme při bohoslužbách a zveřejníme v příštím čísle sborového zpravodaje.

(J. Hudec)

S umístěním adventního věnce se svíčkami při bohoslužbách v našem sboru

- souhlasím
- nesouhlasím
- nemám vyhraněný názor

Program ve sboru v době adventní a vánoční

V Liptále:

- Neděle 2.12., 1. adventní: bohoslužby v 10h
Neděle 9.12., 2. adventní: bohoslužby v 10h
odpoledne v 15h adventní koncert
- Neděle 16.12., 3. adventní: bohoslužby v 10h
Neděle 23.12., 4. adventní: bohoslužby v 10h
odpoledne v 16h dětská vánoční slavnost
1. svátek vánoční, 25.12.: bohoslužby s VP v 10h
2. svátek vánoční 26.12.: bohoslužby v 10h, ve sborovém domě kazatel Jar. Voda
- Neděle po Vánocích, 30.12.: bohoslužby v 10h
Poslední den v roce, 31.12.: bohoslužby v 17h v kostele s připomínkou pokřtěných, oddaných a zesnulých
- Nový rok 1.1.2008: bohoslužby s VP v 10h

Ve Lhotě u Vsetína na obecním úřadě:

1. svátek vánoční, 25.12.: nešpor s VP ve 14h

Staršovstvo liptálského sboru Vás srdečně zve k účasti na svátečních bohoslužbách.

Staršovstvo také touto cestou děkuje všem členům s vlastním příjmem, kteří podle řádu církve přispěli v tomto roce na sborové potřeby, a to salárem (příspěvek člena), darem na Jeronýmovu jednotu nebo příležitostným darem. Od těch, kteří dosud nepřispěli, si staršovstvo dovoluje příspěvek ještě očekávat.

Všem čtenářům tohoto dopisu přejeme, aby narozený Spasitel naplnil Vaše domy i Vaše srdce radostí a pokojem nad lidské pomyšlení. Do nového roku 2008 pak pevnou vírou, odvážnou nadějí a nesehávající láskou.

Jménem staršovstva Vás zdraví

Tomáš Němeček, kurátor

Jan Hudec, farář